

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

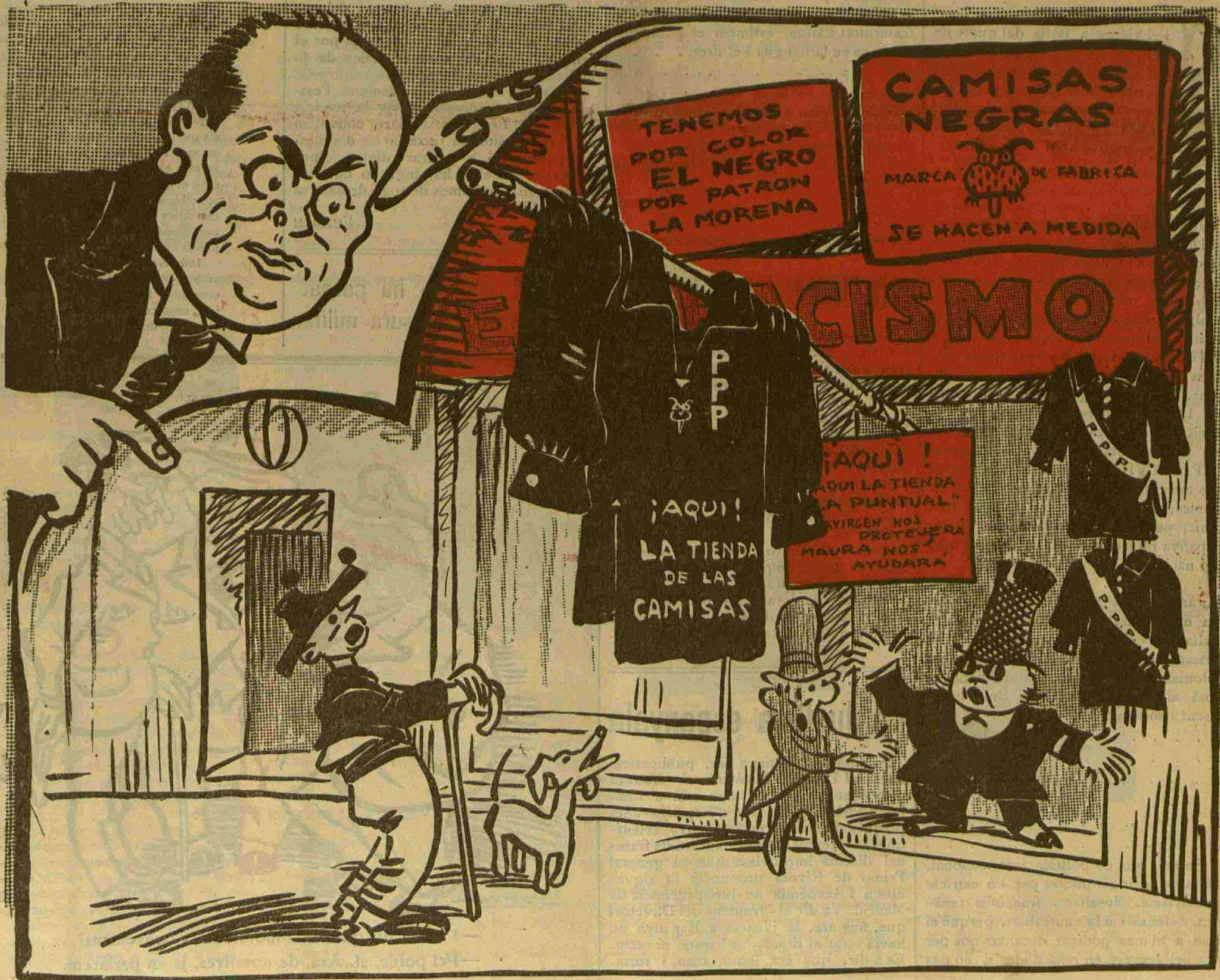
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagost)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

L'ALEGRIA DE MUSSOLINI

—Veig que a Espanya també han posat botiga de camises negres!

Quan el xàfec hagi passat

Des del dia 13 de setembre d'enguany un xàfec seguit de disposicions surt de les altures del Poder espanyol. En aquesta hora, ens hem d'abstenir de donar el nostre parer complet. Però ens permetem d'avançar una opinió pel que fa a la diferència que hi hagi entre l'anomenat règim vell i l'anomenat règim nou. Per nosaltres, més important que el xàfec, és la situació en què quedarà la terra nostra quan el xàfec hagi passat.

Hauran desaparegut per sempre els partits polítics d'estil madrileny? S'haurà moralitzat l'administració pública? S'haurà sanejat la justícia? S'haurà rebaixat el preu de les subsistències? Haurà augmentat el benestar del treballador? S'haurà guanyat en justícia social i en llibertat humana? Heu aquí les preguntes que enclouen tot el secret del trontoll del present.

No ens sabia greu del tot la violenta empena d'ara, si enfonsés els empostissats artificial de la política espanyola. Aquesta estava plena de trastos vells, de brancatge mort, i en la foguera d'ara podrien cremar-se. En canvi, tenim per segur que no hi ha foguera possible per a les coses vives que existeixen en el país o en el cor dels homes. Res no podrà fer desaparèixer el sentiment de justícia en la vida de la societat, ni l'ideal de més ampla vida en el poble català.

Tot allò que s'enfonsi en mig del xàfec, és que no tenia ni força ni arrel. Allò que mori, ben mort està. Mentretant, les coses que continuïn vivint, hauran provat amb el sol fet de la seva persistència, la virtut espiritual que les movia i que les farà triomfar.

Això ho sospitava tothom i ho deia molta gent, sobre tot a mitja veu. Però aquesta afirmació rotunda no havia arribat encara a les alcàries del Poder.

La placa commemorativa que nosaltres proposem tindria la vàlua i l'eficàcia d'un record perpetu per a tots els que intervenen en les coses de la justícia. I diem justícia, a despit d'haver-se demostrat que el seu contingut no corresponia al seu nom. Ara s'ha demostrat, una vegada més, la veritat profunda d'aquella frase francesa, segons la qual el nom no fa la cosa.

El general Primo de Rivera ha volgut dir les coses pel seu nom. I de les seves paraules resulta que en l'anomenat règim vell els tribunals de justícia no eren tal cosa, sinó a l'inrevés. Ara veurem si d'aquí endavant es modifica la justícia espanyola. Pot contribuir a l'esmena i a la contricció que el President del Directori demanava als homes de toga que l'escoltaven a l'Acadèmia de Jurisprudència, la visió diària de la placa amb les paraules roents.

Com que ara hi ha dues modes a Espanya, la de fer denúncies i la d'exposar iniciatives, nosaltres, que no tenim vocació de denunciadors, insistim a fer d'iniciadors. Arrodonint la nostra pensada de la placa commemorativa posada en les cases on es fa o s'ha de fer justícia, proposem també que en el braç del relloge dels homes que intervenen en els afers judicials, s'hi posi com un «Mane Thecel, Phares» les paraules: «Ni ràpida, ni barata, ni recta».

Hem de reconèixer que si la frase del President del Directori sobre la justícia espanyola les hagués escrites abans del pronunciament algun periodista, a hores d'ara estaria processat o sentenciat, i potser meditaria sobre la justícia espanyola dins la foscor reclosa d'una cel·la de presó. El discurs improvisat del general Primo de Rivera, permet d'escriure amb totes les lletres i sense cap por el seu judici, que era compartit des de fa molts anys pel nostre poble.

Esperem, doncs, l'apressament, l'embaratiment i l'adrecament de la justícia d'Espanya. Per la nostra part, convidem als amics i lectors a recordar-se d'aquestes paraules i a pensar dintre d'uns quants mesos en si ha vingut o no l'esmena que als homes de toga demanava l'home d'espasa.

FULMEN

D'ACÍ I D'ALLÀ

L'emprèstic del Directori ha obtingut, *allà* a Madrid segons la premsa ens ha dit, un èxit gran i notori.

Car per cent trenta milions damanats modèstament, quasi el doble, ben corrent, han sortit per tots cantons.

Es que Madrid té confiança amb l'actual situació i el cinc per cent temptadò del emprèstic que va en dansa.

En canvi *ací* a Barcelona la cosa ha anat malament; la Corunya solament ha fet subscripció més bona.

La cosa em sorprèn i a fe voldria sabre el motiu perquè el diner que és tan viu ha fet *ací* un mal papé.

A Madrid hi ha hagut bullit amb la rebaixa del pa i amb l'hora que han de tancar les tavernes a la nit.

Allà la cosa és molt sèria forners i agabelladors que abans eren uns senyors, van de dret a la misèria.

I com les coses d'*allà* passen al revés *ací*, per a rebaixar el vi ens apujaran el pa.

No obstant havem vist al *Batlle* que anant a l'Escorxadó només d'un cop de bastó ha sabut tirar enlaire tres infidels empleats que bons tísics i malalts feien passar per normals; és un dels cassos aïllats.

Allà la premsa comença a opinar sobre el present i encara que mansament, exposa ja ço que pensa respecte a l'estat actual pel qual passa la nació i fins dona opinió, cosa que no fa cap mal.

En canvi els nostres diaris sembla que hagin emmudit, llevat d'algun que altre escrit potser de tons arbitraris als quals fa creu la censura *ací* amb implacable zel, mentre el llegidó amb anhel sabé el que deia procura aquell bocí de papé de ratlles negres tacat, que després de remenat, penso que no deia ré.

Allà els vells parlamentaris amb *ex* al davant i tot, continuen fent el *bot* i els seus correligionaris ben lluny de viure amb esglai

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

El viatge a Itàlia

Si el viatge a Itàlia del quefe de l'Estat, no té altra significació, ni altra finalitat que la d'una cortesia internacional per a accentuar l'amistat de dos pobles, ningú ha de dir res, sumant l'aplaudiment a l'aplaudiment,

Hem dit els governs, i no el govern. El Directori, no fa més que persistir en un camí que'l govern anterior havia iniciat, ignorem amb quina extensió, ni amb quina oficialitat. Lo cert és que sembla trencar-se aquella tradició de la política internacional espanyola, amiga de l'isolament, i que fou sostinguda per totes les polítiques i fins per tots els règims. Ni la reina governadora, ni Isabel II, ni el govern provisional, ni la república, ni la restauració, se decantaren per les aliances. Després del pacte de Ferràn VII amb els francesos, pactes que motivaren dues invasions, la napoleònica, i la del cent mil fills de Sant Lluís, per a enderrocar la Constitució, Espanya no havia entrat en aliances amb cap nació.

Durant el segle XIX, quan Espanya tenia unes llunyanes colònies, la política d'aliances era lògica i necessària, i no obstant, no's feu. Arribat el falliment colonial, cap potència, naturalment, es posà al costat d'Espanya. Sola havia viscut i sola moria.

En res, com en política internacional, s'han de regir els pobles per un estricte positivisme. Nosaltres, francòfils fanàtics, defensarem la neutralitat, perquè si com a homes podíem decantar-nos per uns beligerants, en nom d'ideals, no pas

espanyols, sinó humans, com a ciutadans d'Espanya, no podíem alegar res per a la intervenció en la guerra. Avui, tots els problemes que's debateixen, no afecten per a res a Espanya, . . .

La neutralitat de la guerra, ha d'ésser continuada per la neutralitat en la pau.

Donem visques a Itàlia, proclamem la fraternitat llatina, estimem al poble del qual ens ve la llengua i el dret, . . .

El camí d'Espanya està en l'Atlàntic. Aqueixos emigrants que embarquen cap a l'Amèrica, fan l'única política internacional positiva.

PARADOX

En "Jeph de Jespus", lesionat

El nostre caríssim amic i antic redactor, En J. Serra i Constansó, que tothom coneix pel pseudònim amb que firma els seus treballs mai interromputs, el dilluns passat fou atropellat involuntàriament per un auto.

Per sort, l'accident no portà greus conseqüències, encara que un fort magullament l'obligui a no poder complir amb el seu article, que fa anys i més anys ha figurat en aquestes pàgines.

Ens plau fer constar, no obstant, la mostra de civisme dispensada pels que anaven amb l'auto, que, amb totes les mostres de condolensa, es desferen amb atencions. Fou un cas etzarós, del que només cal deplorar l'atropellament del bon company, quines lesions esperem tinguin un prompte gariment.

La Justícia espanyola

Si nosaltres fóssim a fer, publicariem un Reial Decret a la *Gaceta de Madrid* disposant que es col·loquessin a totes les Audiències i Jutjats d'Espanya unes plaques de marbre més o menys artístiques, contenint les més importants frases del discurs improvisat que el general Primo de Rivera pronuncià fa alguns dies a l'Acadèmia de Jurisprudència de Madrid. Va dir el President del Directori que, fins ara, la justícia a Espanya no havia estat ni ràpida, ni barata, ni recta. És a dir, que era lenta, cara, i torta.

Entre polítics

—I volen dir que tanta moralitat és convenient?

—Pel poble, sí. Ara, de nosaltres, ja en parlarem.

pel que els pugui succeir,
a l'hora de treure verí
els escolten més que mai.

Aquí ningú es dona pena
dels que foren senadors,
i diputats lluitadors,
car som gent d'un altra mena.

Aquí mireu el calaix
amb la més gran fruïció
i no ens fa fred ni caló
que allà hi hagi un daltabaix.

I segons em sembla a mi
no es pot l'Espanya arreglar
si el que passa aquí i allà
no va dret al mateix fi.

FLORE

Espontaneïtat delatora

Es en les fortes convulsions o en períodes excepcionals que s'aparten del curs normal dels aconeximents tant de la vida pública i civil dels pobles, com la particular i pròpia dels individus, quan se fan clarament visibles les inclinacions i intimes preferències que sentim i es manifesta imperios el desig d'exterioritzar-les, de fer-les prevaler o logar-les acabament, obeint, en això, a la sobreactivitat que en nosaltres en tals moments es desplega. Això és l'impuls primari, la primera tendència que sorgeix de cada u impulsada per la tensió que els aconeximents de fora o les causes pròpies mantenen l'esperit.

Si un home d'intel·ligència i sanes intencions es manté ferm als primers impulsos que la raó li dicta i afronta valentament tots els obstacles i contrarietats que això li pot reportar, tindrem l'home capdal qui és farà admirar la seva integritat. Si no és així, si cedeix, si claudica a l'influència d'uns factors que l'impulsen en aquest sentit — a no ésser que el detinguin l'legítimes conveniències que la raó ampara — serà l'home feble primer, si els motius són nombrosos i de gran poder, altrament, si una petitesa el fes tambalejar, anirà descendint en baixesa fins a denigrant volubilitat. Ara, si es tracta d'un home sense principis ni conviccions, que posa tot l'interès pel seu profit individual o per un vulgar i repugnant afany d'exhibicionisme, dissortosament corrent, llavors la volubilitat li serà norma de conducta i el

seu principi serà l'acomodament a les circumstàncies.

Han commogut tant i despertat l'interès les declaracions i conducta d'alguns homes com a demostratives del seu íntim pensar i vàlua, com els fets en si que aquests dies s'han desenrotllat. N'hi ha hagut realment de ben expressives, com també hi ha hagut silencis tan expressius com les paraules. Hi ha hagut sorpreses, posicions inesperades; d'altres ens han confirmat meravellosament el concepte que d'ells teníem, elogiosos o advers.

Els periòdics s'han fet ressó d'unes declaracions d'En Lerroux, curtes, poques paraules i que no obstant donen un fidel reflexe de la seva ànima arribista; transpua en elles la verídica gestació de la seva vida pública, atent únicament a la consecució de la seva ambició personal, arribar al poder, al màxim domini, al capdillatge ostentós, no importa com obtingut, ésser la voluntat omnimoda que impera orgullosa sobre un poble, somni daurat de la seva existència. I el seu desig d'ambicions li don apariències de posseir apropiades qualitats; disposició dictatorial i el gest imperialista, mes que mancat de grandesa sols devindria un despota, un emperador ful. Quina sinceritat d'humiliant adulació hi havia en ses paraules quan tot posant-se incondicionalment a la disposició dels actuals dirigents suplicava ésser demanat!

L'Ossorio i Gallardo també n'ha fet, extenses i expressivament clares. Realment és digne i meritori en un home com ell, pertanyent a les dretes, expressarse sense ambigüitats ni reserves, de forma tan explícita, en defensa dels drets ciutadans en moments d'indecisió, per i covardia en tots els seus correligionaris i afins. Declaracions i comportament, per cert, que poden fer parangó amb els d'En Lerroux pel contrast que ofereixen; de suposar-les invertides es comprendrien cent vegades més lògiques.

Hi ha l'actitud d'En Ramir de Maeztu passant-se conseller del Directori, feta pública i després desmentida; però que, encara que amb pena, no estranyariem gens que fos certa, puix ho abona l'actuació seva d'un temps a aquesta part. En contrast amb el procedir suposat a En Maeztu i fins com si hi hagués certa relació de contraposició a ell, val la pena de mentar la declaració, que no se d'haver sigut rectificadora, de l'Ortega i Gasset separant-se de les files monàrquiques fonamentada com a protesta de

l'avasallament i baixa submissió acomodatícia de tants al nou poder i en conformat al principi defensiu de que a major tirania més esforç lliberador.

I tractant-se d'una personalitat com l'Ortega-Gasset, sorgeix desseguit l'observació de com ha necessitat el calor dels aconeximents per a fer el canvi, com un home així pot suportar l'absurda i anacrònica limitació de pertanyer al monarquisme.

LL. PUJOL MASSAGUER

EL AÑO EN LA MANO

ALMANAQUE - ENCICLOPEDIA

- DE LA -

VIDA PRACTICA PARA 1924

Rústica . . . ptas. 1'50

Encuadernado. » 2

Fem regidors, però vestim-los

Ha quedat desvirtuada aquella llegenda de que els moviments revolucionaris tenien que succeir en ple istiu quan la sang bullen i els entusiasmes s'arbores. Aquesta vegada no ha passat pas així, ja que el cop ha estat fet quan els temps comença a refrescar i els estímulants tornen a la capital, fugint de l'aigua massa freda de les platges i de les primeres neus de la muntanya.

Es pel fet d'haver succeït en aital època que no ha sigut una cosa de gran terrabastall, ni de barricades, ni de l'imprescindible crema de convents. Tot ha anat com una seda, que diria el senyor Esteve.

El terrabastall gros l'ha portat, això sí, a casa dels nous regidors. Aquests, que l'etzar havia designat per vocals associats i que ben tranquilets s'entretenien en apariar un vi de masses graus, o venent un parell de sabates, o preparant un aixarop, han sofert un gran contratemps. A aquests els ha agafat de ple a ple. Gent casolana i quina més gran ambició era el de no alterar el metòdic viure de la llar, s'han trobat de

cop i volta administradors dels interessos comunals amb un reguitzell d'obligacions i mals de cap que els ha destarotat.

I les esposes, oh dolces tomasetes que feien una vida humil i sabien posar-se les calces maritals, no s'hi poden avenir amb aquest nou càrrec de l'espòs. Elles estan fetes a contemplar el marit darrera el taulell, a menjar a hores matemàtiques, a comentar els fets del barri i beatíficament a posar-se al llit molt dejorn. Però ara estan trastornades i neguitoses. El marit no és mai a la botiga, un dia fa avançar el dinar i un altre dia fa tard a sopar, parla de comissions, pressupostos, clavegueres, parcs, escoles i no té hora fixa per a anar a dormir. I el pitjor de tot això, és que la botiga va com Déu vol, ço que fa exclamar molt sovint a l'esposa:

— Com rediantre et poses a arranjat les coses dels altres si prou feina tens amb les teves! Si't veies negrepera portar el petit negoci de la botiga, com vols administrar uns interessos tan importants i complicats com els de la Casa Gran? Déu ens ajudi, perquè nosaltres em sembla que anem a la ruïna.

Però la gran lluita conjugal va ésser en el moment que el nou regidor va insinuar la possibilitat d'haver-se de fer roba a propòsit per a vestir el càrrec. La baralla sigué dura, apassionada i d'aquelles que formen època en la senzilla vida d'un matrimoni sense ambicions. I no hi va haver transacció de cap mena en la roba de càrrec. I el nou regidor s'ha de presentar tal com és, amb la senzillesa de sempre i amb els trajes que tothom l'ha vist sempre i no amb el copalta i la levita que en un moment de pretensió potser havia somniat, contravenint, és clar, la tradició de la família i el seu natural modest.

Fet i fet potser valdria la pena, ara, que, posats a renovar no vindria d'una mica, de la mateixa manera que es sufraga les insígnies del càrrec, s'hi encabís un uniforme especial per a regidor, que bé podria copiar-se de la antiga gramalla dels consellers barcelonins i que verament sentim desitjos de veure ressuscitada.

I així moltes llars restarien tranquil·les i la ciutat podria vanagloriar-se de posseir, ultra uns regidors de bona voluntat, uns regidors que en tots els actes oficials hi farien molta patxoca.

I a l'estranger ens envejarien i tot.

ARISTARCHUS

BATALLA DE S' DE TOT A DREU

EL VOT DE LES DONES

Sembla que el Directori militar té en projecte el que les dones tinguin vot. A nosaltres tan se'ns en dona. Si ho fan, millor! perquè les dones catalanes potser sabran fer el que no han sapigut fer els homes. Si no ho fan, també millor! perquè ens apuntarem un «tantó» més al número de projectes no portats a cap.

Si es fa, alabat sigui Alà pels Aremis polítics!

VISIONS DE GUERRA PELS CARRERS D' HAMBURG

La nit del 21 al 22 d'octubre, un centenar de comunistes iniciaren l'insurrecció d'Hamburg, aixecant les vies ferres de la línia de Lübeck a Hamburg i aixecaren barricades pels carrers, resultant 14 morts i 103 ferits del tiroteig. L'última barricada fou feta després del mig dia del dia 25 al barri de Bernbeck i la fusellada continuà encara dintre la perifèria de la vila.

La policia formà una gran barrera donant-se les mans i aturava la manifestació comunista amb mangueres.

Es veritat que durant la gran guerra els alemanys s'acreditaren de barbars; però, en canvi, si jutgem pels esdeveniments d'aquesta manifestació dels barris d'Hamburg, resulta que hi ha altra gent molt més bàrbara encara. Impedir una manifestació amb mangueres, voleu res més bonic i més humà? Si amb repressius suaus es pot logar, ço que es desitja, perquè hem de veure com hem vist, no fa pas molt de temps, la policia d'aquí, o

d'allà, o d'allà on vulgueu, impeding manifestacions a cop de sabre net contra gent indefensa? Per què hem vist tiroteig a les Rambles en ple mig dia de diumenge, contra una manifestació,

Una tenda saquejada i metrallada pels insurgents.

no contra una rebel·lió com en el cas d'Hamburg?

Si bé els alemanys s'acreditaren de bàrbars durant la guerra, hi ha altra gent que encara els guanya.

ROBATORI DELS TAPIÇOS DELS GOBELINS

A la nit del 21 al 22 d'octubre (fou una mala nit es veu) foren robats els tapiços dels Gobelins al castell de Versailles. L'un té 6 metres 85 centímetres de llarg per 4'95 d'ample i pesa 70 quilos. Representa l'entrada del rei Lluís XIV a Dunkerque el dos de desembre de 1662, i és còpia de Charles Le Brun.

L'altre té 7 metres de llarg per cinc d'ample;

pesa també setanta quilos i representa el setge de Duai en 1667, i és còpia també de Charles Le Brun.

El que són les coses: A Lluís XIV que entrava a Dunkerque a plena llum i a so de tabals, ara el treuen de Versailles a les fosques i amb el més gran silenci possible. L'home de les grans galanteries, el rei doneta, ara ha sigut galantejat per unes mans desitjoses de la millonada que val. Si s'hagués escaigut d'empaitar els lladres per a atrapar-los promptament, hauria sigut necessari que, per art d'encantament, s'haguessin trobat amb les sabates d'alt taló que el galant usava.

I referent a l'altre tapiç robat, hem de dir que

Un dels tapiços Gobelins del castell de Versailles.

vaja! és de molt mal gust robar un setge encara que sigui de Duai. Llàstima que els sustractors d'unes obres de tanta valor artística, portant un «setge» i tot, no han estat assetjats!

LA MORT DE BONAR LAW

En Bonar Law fou una de les eminències polítiques de la Gran Bretanya. Gran economista i estadista de recta visual, esbrinava els problemes trontolladors de la post guerra amb mirades penetrants. La seva diplomàcia el feu digne suc

cessor de Lloyd George en la presidència ministerial. Morí el 16 del passat setembre.

Com a polític de primera categoria és un dels tants responsables de les actuals convulsions europees. Podríem dir un dels primers galls, perquè la política convulsa de moviments i més moviments, no és res més que política de gall: Canto, ensenyo la cresta i els esperons i em faig l'amo amb raó o sense.

La política britànica és de gall i de guineu, al·liva i astuta. Fa la llei a tots i talla com vol, sempre a l'agualt de tota circumstància i aprofitant-se dels mals agens. Aquests grans galls europeus han portat un astorament fantàstic. I, per torna, moviments sísmics al Japó i moviments polítics a Ibèria. Sembla que les lleis naturals i les huma-

Bonar Law.

nes s'hagin conjuminat per a fer-nos rodar e cap.

Bonar Law era un d'aquests vius, però amb tot i ésser tan viu també s'ha mort. La Gran Bretanya li agrairà la seva vivor i un altre viu li agrairà la mort.

LES QUINTES I EL MATRIMONI

—Ai, Déu meu, que em prenen el marit ara que ve l'hivern i a les nits fa tant fred!

—Veus? Aquests són dels meus: enemics del matrimoni.

—Què vas de viatge?
—Sí, m'he fet cantinera per a no separar-me dels de casa.

—Vina, maco!
—No pas per ara, que ens han prohibit el matrimoni.

—«Hija yo no sabía que después no me dejarían casar!»

—I qui els sorgirà i rentarà la roba als pobres?
—Ningú. Això de la netedat és un cuento!

El que he vist avui

Aquesta tarda passava carrer de Ferràn amunt, cap a la Plaça de Sant Jaume. Unes quantes passes al meu davant, caminava un jove guapo, ben plantat i mal vestit. Els seus espellingalls li acusaven misèria. Per la vivor dels ulls i per un no sé què que li resplandia el rostre, feia l'afecte d'un intel·lectual. Al seu darrera seguien dos capellans (dic capellans, perquè portaven sotana, sinó fos així, diria dos camàlics de mala llei, o dos fills de mala mare) que anaven fent burla del pobre jove, rient-se ben manifestament de les seves vestidures estripades. Al dar-me'n compte he sentit una bojeria d'odi. Si m'hagués sigut possible els hauria anihilat. Eren dos capellans brutals, grassos, panxuts com aquests que tan graciosament dibuxa l'Opisso, garga-melluts com el pollastre més porc dels corrals. No cal parlar de la cara d'estúpids que feien; n'hi ha ben de prou relatant el fet per a sapiguer del cert que eren uns miserables.

I continuaven rient i fent la seva bro-meta estúpida i inhumana. Jo no podia més i m'he encarat amb ells: «Estúpids! cors podrits! panteres humanes! de què rieu? Us fa gràcia veure un jove pobre i potser en estat famèlic? On la teniu la caritat i la dolcesa de Jesús? Que'n sabeu de l'amor al pròxim? Que no veieu que si us treuen aquesta sotana des-honrada i us heu de guanyar la vida com Déu mana, sou més inútils que ell, és a dir, ell potser no té res d'inútil, vosaltres sí. No existeix cap qualificatiu que expresi la vostra vilesa, però més que res més sou uns estúpids. No sabeu res, no teniu sentit comú ni sentiments comuns. Ni deuen sapiguer de llatí tal volta, car si sabessiu que llegiu en els psalms no tindríeu pas aquesta mala ànima...»

N'hi ha hagut un que encara ha tingut la barra de contestar-me: «Es veu que sou molt savi, jove», «Més savi i més bo que vos! vos no sabeu ni les regles

més elementals de bona criança per anar pel carrer». «Què sabeu del llatí?», ha replicat ell, «Més que vos i que la majoria dels vostres!» I amb un so de fatxenderia més pròpia d'un macarró que no pas d'un sacerdot, ha dit: «Debeu saber el *mulier*, *mulieris*, la dona».

Això m'ha indignat més encara, i li he contestat: «Ja no haurieu de fer cara de... pensar només en dones. Se un bon troç més que totes aquestes vostres besties i si no sabés res més de llatí, per a jutjar-vos en tindria ben be prou sabent que *Numerus stultorum infinitus est*».

Ha quedat mirant-me un poc estranyat. Feia uns ulls boteruts, uns llavis greixosos, ...

No se si eren sacerdots. Tu, lector amic, podries esvaïr-me el dubte: No et recordes pas de cap invació rescent de bàrbars?

SALPER

REPICS

Aquí, allà, o bé a Espanya, acostumen a jubilar tots els empleats de institucions oficials i a una edat tan avançada, que la majoria d'ells no hi poden arribar.

En canvi a la República Argentina, otorguen el descans, no solament als empleats de les entitats que *chupan del bote*, sinó també a tots els que depenen d'una indústria particular.

No arribem a capir el perquè i per quins set sous es posen a rotlló molts portaveus de varis partits i en canvi es tolera l'aparició deshonest de molts periòdics d'alt *chantage*.

Entenent que aquestes concessions desmereixen molt del Directori, esperem que no es tolerarà que es llençi al vol aquesta mena d'aus de presa que crieu i que propaguen el banditatge amagat sota la capa del periodisme.

Don Lacandro vindrà a Barcelona per a reorganitzar el partit.

El que ningú sap és quin partit vol reorganitzar Don Lacandro, perquè el que havia sigut seu, qui sap on és i on para.

Es que en apropar-se Nadal, l'exemperador del Paral·lel, es recorda d'aquell *pavo republicano* que havia promès als seus correligionaris i enyora el temps gloriosos del seu regnat.

En Puig i Cadafalch segueix essent l'home de ferro de Catalunya; prou veu que les Diputacions provincials trontollen, que la Mancomunitat està amenaçada d'un canvi radical, però ell dona cada dia als perodistes l'impressió d'una absoluta confiança en l'avenir.

Un home així jo el faria del Directori.

Vivim contents i potser enganyats. Tot està quiet, tot va bé i tot s'acabarà un dia u altre.

El nou règim ens mana fer bondat i no hi ha més remei contra un remei tan apaivagador.

Això de les sessions amb dret de veu concedit al poble és una cosa molt divertida. Lo únic que sentim és que no se celebren les sessions a les tres de la nit, car són molts els que hi anirien per a fer-se passar la *morriña* que'ls entra al veure que tenen d'anar a dormir.

Això de la «Penya del aire» ens aniria molt bé si es posés a disposició del poble un centenar d'aparells voladors. Seria la única manera de viure bé tots aquells que viuen de l'aire.

Seria la única manera d'accontentar-los passejant-los per llocs on hi ha gent ben tipa.

No hi ha prou lloc; no hi ha pessetes, no hi ha res.

El que tenen, ho tenen per ells; el que volen, ho volen per ells.

Els desamparats només tenen el que té tothom, menyspreu. Tenen les estrelles que no es poden comprar i la lluna que no es possible abastar, encara que molts hi visquin.

Però el que trobem denigrant, i bestialment inhumà, és veure les portes de la Casa de la Caritat (?) plenes de dones sense fogar. Tan si plou, com si neva, com si cauen llamps i centelles del cel, no veureu mai que s'obrin les feixugues portes sempre barrades com el cor dels que manen tan car-les. Si no tenen llits, al menys que tinguin sentiments, altrament els llamps que cauen del

cel ens faran creure que l'infern no és a sota terra.

Ja tenim un Cine monumental; ja tenim una plaza de toros monumental i fa molt temps que ens regalen projectes monumentals.

Quin dia podrem dir que tenim acabat el monumental Hospital de Sant Pau?

D'un temps en aquesta part, si sortiu de nit, veureu l'infinitat de fanals abandonats que es troben per les cantonades.

Hi ha qui diu que són dels «serenos», però nosaltres ensensem que el que diu això no està seré perquè no és possible que un empleat del Municipi deixi de complir amb el seu deure així com així.

A la República del Rhin

Salve, República noval
Glòria a tu, nació gegant;
puix siguent nana i *rhe...* nana,
t'has tornat Nació molt gran.
El teu gest heròic, ben sola,
tenint tota Europa enfront,
tindrà relleu en l'Història;
ha admirat a tot el Món.
El nou règim establert,
ràpid, amb tanta dolçura,
confirma que «als pots petits
hi ha la bona confitura».

PEPIT DEL CARRIL

CORRESPONDENCIA

Llinacs: Té molta raó; feia temps que no havíem contestat als col·laboradors perquè molts cops ho fem des de *L'Esquella*.—E. G. C.: Anirà la seva poesia a L'Almanac. L'article sobre els Directors de Banca és adequat per a aquestes planès.—L. M.: Anirà. Mercès.—J. P. M.: Ja ho tenim compost. Vagi enviant.—J. S., T. S., H. P., R. Z., J. M.: Vecino, Josep Soler: Entra en carter per a L'Almanac.—R. T., J. P., S. R., M. L.: Ja s'ha publicat.—J. Lloveras: És una qüestió massa íntima.—Banau: Tan indigne és el vicari aquest?—Vi-vi i anec: El vi per a nosaltres i l'anec per als italians.—Aguileta: Aquell vers tan llarc no anirà.

Imp. LA CAMPANA I L'ESQUELLA, Oim, 8.—Barcelona